

ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΟΣ ΥΜΝΟΣ

Ειρήνη, Ειρήνη, Ειρήνη!

Στη μία, στην Πολιτεία μ' ἔσὲ πὺν ὑψώνεται
τοῦ πολέμου σφυστὸ τ' ἄγριο καμίνι,
οἱ πατρίδες γυρτές, φιλοῦν τὰ πόδια Σου
Εἰρήνη, Εἰρήνη, Εἰρήνη!

Τ' ὄνειρό σου περνάει ἀπὸ φῶς καὶ γίνεται
θηρησκεία. Ψυχὴ, μιὰ σάρκα θεία Σὲ ντύνει,
θαῦμα οἱ λαοὶ στὰ μητρικὰ τὰ χέρια Σου,
Εἰρήνη, Εἰρήνη, Εἰρήνη!

Ἵπου πατῆς, μεστὰ τὰ στάχνα φούντωνσαν
βουσομίνα δροσόνερο Σὲ χύνει,
τὰ σταδιά στην ποδιά Σου κλειδιά καὶ ἄροτρα,
Εἰρήνη, Εἰρήνη, Εἰρήνη!

Κορώνα κ' ἡ ἀθηναία ἔλια στὸ διάβα Σου,
εἰκόνας φειδιακῆς Ἐσὺ γαλήνη,
Ψαλμοὶ Σὲ ὕμνου, κρίνοι λευκοὶ οἱ καθρέφτες
Εἰρήνη, Εἰρήνη, Εἰρήνη! [Σου,

27. 7. 29

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΑΠΟ "Τ' ΑΜΑΡΤΩΛΑ,"
ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ

ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Ἐπὸ τὰ μάτια τῆς πολιτείας μᾶς ἔκρυψε τὸ
δάσος. Νύχτα βαθεῖα βρεθήκαμε κάτω ἀπὸ
τὴ φυλλωσιὰ τῶν δέντρων. Ἀνάμεσα στὸ σκο-
τάδι ἐσπίδιζε μονάχα ἡ ματιὰ σου μὲ τὸ λαύρο
πόθο τῆς. Κ' ἐγὼ δὲν ἔτρεμα οὔτε ἀπὸ τὸ
νυχτερινὸ παγερὸ ἄερα, οὔτε ἀπὸ τὸν κίνδυνο
τῆς μοναξιᾶς. Ἐτρεμα γιατί σὲ κρατοῦσα σφι-
χτὰ στην ἀγκαλιά μου, λάφυρο τοῦ-ἔρωτα καὶ
τῆς πολύχρονης μυστικῆς ἀγάπης.

Γύρω μας ἀνθοῦσαν τὰ λουλούδια, μὰ πε-
ρισσότερο ἀνθοῦσες, Ἐσὺ, γλυκεῖά μου, καὶ
μοῦιδινες τὸ ἄρωμα τὸ μεθηστικό. Κάτω ἀπὸ
τὰ προστατευτικὰ δέντρα φιληθήκαμε ἀχόρταγα,
τρελλά, χωρὶς συγκρατεμὸ καὶ φόβο. Μοῦιδω-
σες τὸν ἔρωτα μὲ τὰ γλυκὰ του ρίγη καὶ
σοῦδωσά τὴν δλόθερμη ζωὴ μου.

Ἐπὸ τὰ μάτια τῆς πολιτείας μᾶς ἔκρυψε
τὸ δάσος. Τὸ μυστικὸ μας τῆμαθαν τὰ λουλού-
δια καὶ τὰ δέντρα, τᾶκουσαν τὰ πουλιά ποὺ
εἶχανε κουρνιασει στην πυκνὴ φυλλωσιὰ καὶ
τὸ γλυκοτραγουδῆσαν τὴν αὐγὴ.

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ πέρασαν ἀπὸ τὸ δάσος
καὶ τᾶκουσαν ἔμειναν μαγεμένοι. Μὰ ποτὲ δὲν
δὲν μπορέσουν νὰ νοιώσουν ποιὸς τοὺς ἔδωσε
τὴν ἁρμονία καὶ γιατί φερουγίζουσαν τόσο χα-
ρωπὰ κάθε αὐγὴ καὶ κάθε βράδυ.

Μιλιά δὲν ἔχουνε γιὰ νὰ φανερώσουνε τὸ
μυστικὸ μας στοὺς ἀνθρώπους. Κ' ἔτσι τὸ γλυ-
κοκελαϊδισμό των, ὁ ἔμνος μας, δὲν κινδυνεύει
ἀπὸ τὸ μῖσος οὔτε τῶν φίλων οὔτε καὶ τῶν
ἄχτρῶν. Ἐμνος ἔγινε μιὰ νύχτα βαθεῖα ποὺ
βρεθήκαμε κάτω ἀπὸ τὴν πυκνὴ φυλλωσιὰ τῶν
δέντρων σφιχταγκαλιασμένοι....

ΣΤΗΝ ΑΒΥΣΣΟ...

Σᾶν σάβανο μὲ τυλίγει ἡ νυχτερινὴ ὀμίχλη.
Τὸ χιονόνερο μὲ δέχνει ἀπὸ παντοῦ. Ἀσπί-
ζουσε τὰ βουνὰ καὶ οἱ κάμποι καὶ μαυρίζει ἡ
καρδιά μου. Μὰ ἡ φλόγα τῆς ψυχῆς μου εἶναι
ἄσβεστη καὶ προχωρῶ στὸ μεγάλο ἔρημο τα-
ξίδι.

Δρόμοι καὶ μονοπάτια κλειστήκανε ἀπὸ παν-
τοῦ. Ποῦ πηγαῖνω; Κανένας ἄνθρωπος δὲν
περνάει ἀπὸ τὴν ἔρημιά μου. Κι ὅμως μιὰ
φωνὴ σατανικὴ ἀκουεταὶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν
ὀμίχλη, ἀπὸ τοὺς ἀσπρισμένους κάμπους καὶ
τὰ βουνά, ἀπὸ τὴν κόλαση τῆς νύχτας: Στὴν
Ἄβυσσο....

Γ Α Λ Η Ν Η

Πόσο σὲ ἀποζητιῶ γαλήνη τῆς ψυχῆς μου.
Ἄς μοροῦσα νᾶβρω τῆς λησμονιᾶς τὸ βότανο
γιὰ νὰ ξαναζήσω. Νὰ γίνω παιδί ἀμέριμνο καὶ
γελαστό, ν' ἀκούω τὰ λόγια τῆς γυναίκας καὶ
νὰ φεύγω, νὰ κοιτάζω τὴ σάρκα τῆς καὶ νὰ
μὴν τρέμω.

Γαλήνη, ποῦ φυτρώνει τὸ βότανο τῆς λησμο-
νιᾶς νὰ πάω νὰ τὸ κόψω μὲ τὰ χέρια μου. Δὲ
θέλω ἡ μάγισσα νὰ μοῦ τὸ δώσει γιατί θὰ μὲ
ξαναπλανέψη κι' ὁ πόνος μου θὰ μεγαλώσει.

Γαλήνη, ἔλα κρυφὰ ἀπὸ τὴ μάγισσα, ἔλα
μὲ τὰ λευκὰ ἀγγελικὰ φτερά σου, ἔλα καὶ
κίψε τὴ νύχτα εἰρηνική, ἔλα καὶ κίψε τὰ μά-
τια μου γιὰ πάντα. Ἐλα καὶ λύτρωσέ με ἀπὸ
τὴν κόλαση τῆς ἀγρύπνιας, ἔλα καὶ πάρε με
ἀπὸ τὰ νύχια τῆς γυναίκας....

ΚΑΤΑΠΟΝΤΙΣΜΟΣ

Καράβι μου τρικάρταρο σὲ εἶχα ἀπολησμο-
νήσει. Ἡ πολιτεία μοῦ πήρε τὸ νοῦ καὶ τὴν
καρδιά. Ἐφυγα καὶ οἱ ναῦτες βάλανε πένθιμη
σημαία. Τ' ἄσπρα πανιά ξεθώριασαν ἀπὸ τὴν
πολυκαιρία καὶ ἀπὸ τὸ δυνατό ἄερα γινήκανε
κόμματα. Ὁ σκύλος μερόνυχτα ἀλυχοῦσε
πότε στην πλώρη καὶ πότε στην πρύμνη προ-
σμένοντάς με.

Τώρα ξαναγυρίζω στὸ γιὰλὸ μὲ λάφυρα καὶ
θησαυροὺς τοὺς πόνους καὶ τὶς πίκρες. Ἐλάτε
ναῦτες μου ἀγαπημένοι, ἀσπίστε τὸ τρικάρ-
ταρο καράβι, ἀλλάξτε τὰ πανιά, βάλτε τὸν
κόκκινο καὶ ἀφήστε τὴν πένθιμη σημαία.

Σηκώστε τὴν ἄγκυρα γιατί ἦρε ἡ ὥρα ν' ἀ-
νοιχτοῦμε στὰ πέλαγα.

Καὶ σὺ μονάκριβέ μου πιστὲ σκύλε, γαυγίξε
χαρωπὰ, ἀποχαιρέτισε τὴν πονηρὴ πολιτεία.
Ἐγὼ θ' ἀνέβω στὸ τιμόνι γιατί ξαίρω ποῦ εἶναι
τ' ἀτέλειωτα βύθια τοῦ πελάου. Θάλασσα πλα-
τεῖα, παραπονέφτικες γιατί σὲ ξέχασα καὶ ἀγά-
πησα μιὰ μάγισσα στην πολιτεία.

Μὰ νὰ ποῦ ἔρχομαι νὰ πέσω στοὺς βυθούς
σου γιὰ νᾶβρω τὴ νεράιδα. Τρικάρταρο καράβι
ἀνοίξου στὰ πέλαγα, ἀνέμιζε τὴν πένθιμη ση-
μαία ὡς ποῦ νᾶρθῃ ἡ ὥρα τοῦ καταποντισμοῦ
μας....

MIX. ΡΟΔΑΣ